

Oszlászky Rita

Szeretethiány

A vég kezdete

Levendel Tímea (a későbbiekben Timike) tollából
2005-ben, 28 évesen

- Mennyi időm van hátra?

Erre csak a falióra ketyegése volt a válasz, amiből sajnos sehogyan sem tudtam kiszámolni, hogy akkor végül is hogyan kalkulálhatok az időmmel.

- Kérem doktor úr, tudnom kell, hogy be tudjam magamnak osztani a maradék időmet!

Végre a velem szemben ülő fekete köpenyes és fehér szakállas férfi, jaj nem, bocsánat, fordítva: fehér köpenyes és fekete szakállas férfi egy nagy sóhaj után kibökte a választ:

- Úgy másfél év.

Majd kis hallgatás után hozzátette:

- Nézze, ezt nem lehet pontosan megjósolni. A betegség lefolyását, illetve végkimenetelét nagyban befolyásolja a beteg hozzáállása, életvitele, a környezete támogatása...

- Köszönöm az őszinteségét, doktor úr!

Ezzel fel is pattantam a székből, és elindultam kifelé a szépen berendezett orvosi szobából, ami számomra azt sóhajtotta minden szegletéből, hogy ennek az embernek még nagyon sok van hátra az életéből, amit tartalmasan kihasználhat.

- Kérem várjon! Kipróbálhatunk valamit, ami segíthet - szólt utánam az orvos. - Higgye el, van remény, még ha halvány is, amibe kapaszkodhat.

Bár a remény szó megütötte a fületem, mégsem fordultam vissza. Egyelőre fel kellett dolgoznom magamban azt a tényt, hogy haldoklom.

Huszonnyolc éves vagyok. Sajnos nem fogom megérni a tripla x-et, soha nem lesz olyan tortám, amin harminc gyertya fog égni. De még olyan sem, amin csak két gyertya van, elől a hármas, utána a nulla. Jó esetben egy bő évem van még hátra, ám az idő előrehaladtával hatványozottan fognak nőni a fájdalmaim és a szenvedésem.

Hiába próbált hatni rám a nővérem oly sok éven át, hihetetlen kitartással, sokáig szép szóval, aztán látva, hogy nem hallgatok rá, erélyesebben, keményebb szavakkal. Szóban, írásban, tettekben igyekezett meggyőzni engem arról, hogy változtassak. A saját érdekemben, hiszen saját magamért csak én tudok tenni, senki más.

Ha tudnék, nevetnék azon, mennyire igazak a közhelyek. Például ez is: *„Mindenki a maga szerencséjének a kovácsa.”* Igen, igaz. Én azonban már nem kovácsolok semmit. Egy év múlva végleg bezár a kovácsműhelyem.

Hát így kezdődött minden. Így kezdődött el az új életem. Addigi 28 évemben ugyanis nem éltem, csak léteztem.

Történet egy kivételes családról

Timike

Rendhagyó módon fogom elkezdni életutam elmesélését. Először nem rólam lesz szó, hanem egy olyan amerikai családról, amelyik az enyémmel ellentétben nagyon szépen, szeretetben élt, és a családtagok még akkor is összetartottak és támogatták egymást, amikor nagyon, nagyon rosszra fordultak a dolgok. Ezt a történetet egy népszerű havi magazinban olvastam a kórházi ágyamon fekve, amikor arra vártam, hogy az orvos megmondja, meghalok egy éven belül, vagy pedig van esélyem a túlélésre. Most megpróbálom röviden, tömören, a saját szavaimmal összefoglalni az olvasott cikket.

1966-ot írunk. A Wonder család (ezt a nevet én találtam ki, mert ez a család tényleg egy *Csoda!*) legkisebb gyermeke egy nap nagyon rosszul lesz. Sajnos kiderül, hogy halálos beteg. És a fiúcska még csak 3 éves! A szülők megfogadják: mindent megtesznek azért, hogy szeretett gyermeküknek boldog életet biztosítsanak; valamint azt is, önsajnálatnak nincs helye a családban! A szülők egymásnak is fogadalmat tesznek, miszerint ez a tragédia nem fogja elválasztani őket.

A család kölcsönből befizet egy csodálatos nyaralásra, hogy még egyszer utoljára néhány önfeledt hetet tölthessenek el együtt. Tele élményekkel, ám

üres zsebbel térnek haza. De nem ez a legnagyobb baj: a kisfiú hamarosan, mindössze 4 évesen meghal.

Telnek a hetek. Valami feszültség van a levegőben, mint vihar előtt. Jön is az újabb csapás: a középső fiúnál is halálos betegséget diagnosztizálnak az orvosok. A család éppen azelőtt állt talpra anyagilag, ugyanis legkisebb fiuk gyógykezelése és kórházi költségei egy vagyont emésztettek fel, most mégis kezdenek előlről mindent! A legtöbb család talán már ekkor szétesett volna, ám ez a szülőket csak még jobban összekovácsolta.

A középső fiúnak másfajta daganatos betegsége van, mint elhunyt öccsének, így neki az orvosok még hosszú éveket jósolnak. És az idő bizony telik, egyre csak telik. Egészen addig, amíg elérkezik addig a pontig, ahol a legidősebb fiú egy futballmeccsen megsérül. Ekkor derül ki a röntgenfelvételek alapján, hogy rosszindulatú csontrákja van, és azonnal amputálni kell a bal lábát. A testvérek betegségeit átvizsgálva az orvosok teljesen megdöbbennek: egy családon belül előfordulhatnak hasonló daganatos megbetegedések, de itt mind *különbözőek*, ritkák és látszólag egymástól függetlenek.

A család nyíltan beszél a betegségekről, alapítványt hoznak létre, és továbbra sem engedik meg azt a luxust, hogy magukba roskadjanak. A legidősebb fiú keményen tanul, és 17 éves korára sikerül elérnie, hogy szülővárosától nem messze sugárterápiás központot hozzanak létre a rákbetegeknek.

A Wonder család ezután 3 hetes nyaralásra indul a Grand Canyonba. Ekkor újabb baj történik, ám